

VIITORUL ROL

SEBÖK CLARA

Sebök Clara și-a început cariera artistică la Teatrul Maghiar de Stat din Cluj-Napoca, și a rămas credincioasă acestei instituții de artă cu tradiții vechi, unde a întâlnit o atmosferă stimulatoare și a fost imediat distribuită în roluri care i-au îngăduit să-și afirme talentul și să se dezvolte profesional : Bese Anna în piesa *Budai Nagy Antal*, de scriitorul transilvănean Kós Károly, și Maggie, în *După cădere* de Arthur Miller. A mai jucat : Abbie (*Patima de sub ulmi* de O'Neill) ; Mona (*Steaua fără nume* de Mihail Sebastian) ; Zsuzsi (din piesa cu același titlu de Barta Lajos) ; Marie (*Woyzeck* de Büchner) : Miza (*Titanic-Vals* de Tudor Mușatescu) ; Ida (*Pisica neagră* de Asztalos István), Silvia (*Acești nebuni fățarnici* de Teodor Mazilu) etc. Dotată cu un temperament dramatic impetuos, cu o exuberanță interpretativă puțin obișnuită, cu o spontaneitate cuceritoare, ac-

trita are de partea ei și argumentele feminității și frumuseții.

În regia lui Harag György, Sebök Clara va interpreta rolul Roxanei, în noua piesă a lui Sütő András, *Nunta din Susa*.

„Evenimentul cel mai important din cariera mea a fost prilejul de a participa la montarea trilogiei lui Sütő András (cuprinzând *Floriile unui geambaș*, *O stea pe rug*, *Cain și Abel*) ; interpretarea rolurilor Lisbeth și Arabella a însemnat începutul colaborării cu regizorul Harag György — sub a cărui îndrumare am descoperit noi taine ale profesiei.

Viitorul rol este o continuare firească a acestei munci ; *Nunta din Susa* (vom spune, de aci înainte, „tetralogia“ lui Sütő András ?) este tot o piesă istorică, de data aceasta inspirată din epoca lui Alexandru cel Mare. Personajele își dau seama că viața lor este prinsă în înțelegerea unui conflict istoric ; frumusețea și tragismul luptei lor constau tocmai în înțelegerea acestui fapt.

Roxana, rolul pe care-l voi interpreta, este văduva lui Darius. Alături de Alexandru cel Mare, ea trăiește o dilemă asemănătoare cu a Cleopatrei — ca să trimitem la un personaj cunoscut, din dramaturgia universală. Roxana este mai puțin mistuită de dragoste decât Cleopatra. Ea vede în dragoste un mijloc de parvenire, de a deveni părtaşă la exercitarea puterii. La început, este minată de dorul de răzbunare al învinsei, dar, pe parcurs, este cuprinsă de beția puterii ; ca să continui șirul comparațiilor, se zbate, ca o Lady Macbeth, pentru a fi stăpînă. Nu știu dacă Roxana poartă vreo vină pentru moartea lui Alexandru cel Mare ; cert este însă că sfîrșitul vieții împăratului nu înseamnă sfîrșitul tiraniei, mecanismul funcționează în continuare, sub conducerea Roxanei. Sper că această interpretare a mea corespunde lecturii regizorale, fiindcă dorim un spectacol care ne va vorbi despre pericolul dezintegrării personalității umane.“

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

În revista „Ramuri“ din 15 decembrie 1980, am citit, printre alte articole interesante, un foarte inteligent eseu al lui Cornel Ungureanu, intitulat „Viața după sărbători“. ● Teatrul Dramatic din Galați a organizat un spectacol-dezbateri cu Hoțul de vulturi de D. R. Popescu. La spectacol și la

dezbateri au participat muncitori, maiștri, ingineri de la Uzina cocsochimică a Combinatului Siderurgic din Galați. Asemenea inițiative s-ar cuveni să se repete cît mai des. ● Tot de la Teatrul Dramatic din Galați aflăm că se repetă Fetița mea de Roszevicz, în regia Magdalenei Klein și sce-

nografia lui Victor Crețulescu, Joc dublu de Robert Thomas, în regia lui Mihail Mihail și scenografia lui Virgil Lungu, și Arvinte și Pepelea, după Vasile Alecsandri, în regia lui Lucian Temelie. ● Teatrul Tineretului din Piatra Neamț are un nou director, pe Gheorghe Bunghez, vechi prieten și

VIITORUL ROL

JEAN SĂNDULESCU

În 1955, absolvent al I.A.T.C., Jean Săndulescu pășea pe poarta Teatrului de Stat din Oradea. Debutului „de acomodare” (un alegător din *O scrisoare pierdută*, spectacolul inaugural al secției române) i-au urmat roluri grele, atât de dramă cât și de comedie; dar Jean Săndulescu a și cîntat, a spus cuplete în spectacole de estradă, învățînd să facă orice, cu farmec și cu personalitate. Dintr-o fișă deosebit de bogată, reținem: Dromio (*Comedia erorilor*), Malcolm (*Macbeth*) de Shakespeare; Mosca (*Volpone* de Ben Jonson), Truffaldino (*Slugă la doi stăpîni* de Goldoni), Swindon (*Discipolul diavolului* de G. B. Shaw), Morralles (*Montserrat* de E. Roblès), Achille (*Romulus cel Mare* de Dürrenmatt), Stănescu (*Titanic-Vals* de Tudor Mușatescu), Iordache (*D'ale carnavalului*) și Agamiță Dandanache (*O scrisoare pierdută*) de I. L. Caragiale, Alecu Gorăscu (*Suroarele Boga* de Horia Lovinescu), Ham (*Ar-*

ca bunei speranțe de I. D. Sîrbu) etc.

Jean Săndulescu nu face parte din categoria actorilor comozi. El studiază, gîndește, caută necontenit să se înnoiască, străduindu-se, totodată, ca în jocul său să nu apară nimic gratuit, nimic intim-plător. După 25 de ani de teatru la o margine a țării, nimic din înținuta scenică, din modul de gîndire și exprimare al actorului nu arată provincial.

La Teatrul de Stat din Oradea se montează *Bătrînul* de Maxim Gorki; spectacolul va marca 25 de ani de activitate pe scena orădeană a doi actori: Jean Săndulescu și Eugen Țugulea.

„*Bătrînul* îmi prilejuiește reîntîlnirea cu Dan Alecsandrescu, de care mă leagă o prietenie îndelungată și statornică, și realizarea unui vis mai vechi — întîlnirea cu un personaj îndrăgît din dramaturgia lui Gorki. Piesa, scrisă în 1915, a fost destul de puțin jucată. Pitirim-Bătrînul este, într-un fel, un geniu al răului. Dar această «ginganie periculoasă» are o latură tragică: el caută suferința împins de o nevoie de ispășire, ca o condiție a împăcării cu sine. Condamnat la ocnă, consideră că oamenii „i-au furat” libertatea. Neliniștea lui nu are margini. Ridicînd suferința la nivelul unui crez, își asumă dreptul de a judeca în numele lui Dumnezeu, împingîndu-l astfel pe Mastakov la sinucidere. Dar Bătrînul se sufocă în hățîșul unor idei contradictorii: dacă viața omului e dată de Dumnezeu, fiind opera sa cea mai de preț, ce fel de Dumnezeu e acela care îndeamnă la pedeapsa cu moartea?

Pitirim-Bătrînul face parte din galleria „incurabililor”, eroi „de-un ceas”, de-clasați, umiliți de insuccesul în viață, împrăștiind în jurul lor plictis, dispreț, venin, indiferență și ură. Însă personajul provoacă o reacție stenică: fiindcă omul nu trebuie nici să se amăgească pe sine și pe semenii lui, predicînd falsa iubire de oameni. Omul e dator să lupte, să înfrunte destinul, să-l învingă. Acesta este mesajul spectacolului nostru”.

Maria MARIN

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

susținător al acestui colectiv. Să-i urăm noului director tinerețe fără bătrînețe, pe profilul teatrului. ● Teatrul de Comedie și-a sărbătorit, într-un cadru intim, discret, modest, douăzeci de ani de activitate. Ii dorim și noi ani mulți, și stagioni, ca-n primii ani! ● La Teatrul popular din Bu-

zău se repetă, sub conducerea Dinei Cocea, piesa lui Adrian Dohotaru Anchetă asupra unui tînar care nu a făcut nimic. Vom fi prezenți la premieră. ● Teatrul de păpuși din Craiova a fost în turneu cu două spectacole la Vincennes, Franța. Cu acest prilej, Tudor Gheorghe de la Teatrul Națio-

nal din Craiova, care interpretează un rol într-unul dintre spectacole, le-a dat emoții colegilor săi păpușari: căscînd gura la un chioșc cu jucării din gara vieneză, a pierdut trenul și a ajuns din urmă trupa peste douăzeci și patru de ore, după multe peripecții.